

Tom Christian Tveita, Åsane SF:

«La meg kaste ut en påstand, vel vitende om at jeg kaster stein i alle himmelretninger i mitt eget høyst elskede glasshus. Den største hindringen for økt engasjement i seilporten blant barn og unge er alle oss voksne. Du, meg og alle andre som allerede bruker utallige timer i båt eller på land for å støtte seilerne på sjøen. Vi med alle dugnadstimer som brukes for å holde anlegg og joller ship shape for at rekrutter og eliteseilere side om side skal kunne drive med de ønsker aller mest. Vi som kjører mil etter mil land og strand rundt for at ungene skal få ta del i seilporten der det skjer. Jeg tør påstå at utfordringene ikke ligger i konkurransen med andre idretter, Netflix, Playstation og all ventingen på vinden som ikke kommer. Utfordringen ligger hos oss, ikke hos seilerne.

Det handler om å inkludere og involvere foreldre

Hvordan i all verden kan vi som brenner for seilingen samtidig være det største hinderet for videre rekruttering? Svaret er ganske enkelt nettopp fordi vi brenner for seilingen, så ekskluderer vi alle andre rundt oss som ennå ikke er like engasjert som oss. Og klarer vi ikke å integrere tilveksten av nye foresatte som tropper opp på kaikanten hånd i hånd med sine unge håpefulle, så vil vi heller ikke klare å skape økt engasjement og vekst i seilporten.

Det er mange aspekter rundt dette. Det mest innlysende er det rent organisatoriske. For at seilerne skal kunne komme seg trygt på vannet er det et apparat som må settes i sving. Og apparatet skal organiseres og administreres så smertefritt som mulig. I små seilforeninger står og faller det meste på enkeltindivider, eller en kjerne av foreldre som går sammen om å skape et miljø og et engasjement for sine egne barn. Denne kjernen vil da fungere som motor i miljøet, og all aktivitet vil derfor dreie seg rundt denne kjernen. Første to årene vil dette fungere helt utmerket, og miljøet vil vokse mot en topp. Med tiden vil barna til kjernen vokse og etterhvert gå over til andre aktiviteter eller klasser. Og med dette forsvinner med ett kjernen og drivkraften i miljøet, og så går alt mot en dump frem til en ny kjerne dannes og skaper nytt engasjement igjen. Ønsker man vekst, eller simpelt hen beholde status quo er man avhengig av at erfaring og engasjement overføres kontinuerlig.

Men det ligger noe mer bak dette. For vår sviktende evne til å inkludere og involvere nye oss selv. Og med dette blir ikke nye rekrutter inkludert av de mer erfarne seilerne. Det være seg i aktiviteter på land, eller på sjøen. Når vi tenker etter, så finnes det lite som er mer inspirerende enn å bli kontaktet av en av de erfarne og dyktige seilerne for lek eller prat. Det å være på sjøen og få råd og oppmuntrende ord fra seilere som håndterer båtene sine som om den var en del av sin egen kropp er mer verdifullt enn tusen ord fra trenere og støtteapparat.

Klarer vi å skape et inkluderende miljø både blant de voksne, og blant barn har vi berget mye. Da legger vi et godt grunnlag for stabilitet over tid i organisasjonen.

Nøkkelen til rekruttering ligger i synlighet.

Men kontinuitet i organisasjonen løser ikke utfordringene med rekruttering. For seilerne må finne veien til seilforeningene før vi kan tenke på hvordan vi skal beholde dem. Og rekruttering handler ene og alene om synlighet. Synlighet på alle tenkelige måter. I sosiale

medier, i nettaviser, flyers, egenreklame gjennom engasjerte seilere og foreldre, og det å vise seg frem der folk er samlet. Synliggjør engasjementet og miljøet i din klubb. Få ut budskapet om hva seilingen handler om. Og for all del, understrek at seilingen handler om vesentlig mer enn å seile fortest mulig fra et punkt A via omveier tilbake til punkt A. For med rekrutter i alderen 8-12 år så handler det om å bygge opp mestringsfølelsen. Om å overvinne egne sperrer og tøyne sine egne grenser, og fryde seg over sine egne personlige seire. For en rekrutt kan det handle om å gå i vannet første gangen. Om det å komme seg opp på ripen. Om å fullføre en seilas i sin første regatta.

Senere handler det om å bygge på mestringsfølelsen til også å inkludere selvtillit. Om det å foreta selvstendige vurderinger og beslutninger på regattabanen og se hvordan dette betaler seg. Og først da begynner det å handle om idrett.

Og så handler det om samhold på tvers av foreninger og landegrenser. For etter hvert som seilerne er ute og deler opplevelser sammen, så knyttes det bånd og kontrakter mellom. Og i dagens samfunn har seilerne allverdens forutsetninger for å pleie kontakten gjennom sosiale medier på tvers av tid og distanse frem til de møtes igjen på ulike steder og arrangementer.

All den innsats som foreldre må legge ned for at seilerne skal få ta del i denne sporten, må markedsføres som et gode. For det er et gode at seilingen fører foresatte og barn tettere sammen gjennom en felles opplevelse. Så får det heller være at seilerne får alle godene med all den tid de får i båten, men vi sitter igjen med all jobben og seiltøy som er like vanntett som trekkpapir.

Alt dette må kommuniseres ut til potensielle seilerforeldre på et språk som alle kan forstå. Klarer vi det, klarer vi å skape vekst i miljøet. Og kanskje vi også lykkes bedre til å rekruttere inn nye seilere som gjerne kommer fra familier uten erfaring fra sjøen.

For å gjøre det hele litt enklere vil en godt vedlikeholdt utstyrspark, og rikelig med våtdrakter til utlån for rekruttene bidra betraktelig. Ingen blir foreldre eller barn blir skremt bort om en har orden på utstyr, og helt tydelige retningslinjer på hvordan dette skal taes vare på. Det viser bare at vi bryr oss om seilerne og at vi også ønsker å lære bort den delen av godt sjømannskap som gjelder vedlikehold og riktig behandling av utstyret.

Kontinuitet handler om aktivitet

Med organisasjon og rekruttering på plass, må en ta steget videre. For i tillegg til aktivitet i egen forening, så må en ut og skaffe seg erfaring og opplevelser for livet. Ut og utfordre seg selv for å vokse i den idretten en har valgt å drive med. Dette krever sitt fra både foresatte og forening. Rekruttene har gjerne ikke egne joller, og de foresatte har gjerne ikke noe tiltro til at poden er moden ennå for å komme seg ut på tur på samlinger til de andre seilforeningene. Men det er her de mer erfarne seilforeldrene kommer til nytte. De skal gjøre sitt for at rekruttene kommer seg ut så tidlig i karrieren sin som mulig. For de kjenner de andre seilforeningene og hvordan gangen er fra en pakker jollene til en er tilbake i sin egen seilforening. En skal ikke gjøre jobben for rekruttforeldrene, en skal gjøre det sammen med

dem, slik at de både lærer og føler at de blir tatt godt vare på gjennom veiledning, og det at de blir inkludert i praten på kaikanten. Aktivitet avler engasjement, engasjement avler eierskap. Og har en først klart å gi foreldre og seilere en følelse av at de eier en liten bit av seilporten. Så vil de også ta ansvar og være med på å føre kunnskap og tradisjoner videre.

Det overordnede målet må være at vi klarer å rekruttere seilere som vil fortsette med seiling i andre klasser etter endt karriere i Optimisten. Samtidig skal vi sørge for at de sitter igjen med de beste minnene fra den gang de seilte Optimist.»